

איירין גאסטר: המוות ישיע!

"גיבורת-האהבה" קובעת: - חובה אנושית היא להרוג וולדות בלתי-נורמליים

כאלה? מי שראה את סכל ההורים לא יתנגד לעולם להריגת-רחמים!

למנוע את ריבוי ההתנוונות!

"ברוב המוחלט של המקרים אין המוות אלא שאלה של זמן. אם לא יומתו הולדות עם היחלודם, ימותו כפי בור שנה, שנתיים, או חמש שנים של סבל. מעטים מאד מגיעים לגיל ההתבגרות ומתגוללים ברחוב, אם לא נמצא להם מקום בבית-חולים לחולי רוח. אולם משיצא האדם הדפקטיבי לדרך חייו, יש לעזור לו להמשיך בהם. הילד דים הדפקטיבים יכולים לעזור זה לזה, כי לא לכולם באות התקפות באותו מועד. זה המשרט שהנהגתי במוסד שלי. אפשר היה להקים כפר מיוחד לאנשים דפקטיביים. לדעתי יש לאפשר להם גם לשאת גשם - אולם חובה היא למנוע מהם להוליד ילדים, ולהרבות ביצורים אומללים כמותם. ניתוח שימנע את ריבוי ההתנוונות הוא גם חינוכי לשלם החברה וגם מעשה-רחמים כלפי הילד הדפקטיבי שעלול להיוולד להורים כא"לה".

מי היא איירין גאסטר?

האשה המעיזה לבטא רעיונות אלה, אשר מצפונה מחייב אותן, היא בתו של הרב גאסטר, הרב הספרדי הראשי של לונדון, ידיו של הרצל. תולדות (המשך בעמוד 12)

"דודה" איירין גאסטר
"לוא ראה הציבור את התמונות..."

בגליון האחרון של "העולם הזה" חיו ראשי החוק, הרפואה והדת את דעתם על אותה בעיה כאובה המסעירה את דעת-הקהל בעולם - הזכות או החובה להרוג בני-אדם כדי להשיעם מסבל. אך יתכן שיש משקל רב עוד יותר לדעתה של אותה אשה אשר הקריבה את מרבית חייה לתפקיד שהוא נעלה ונורא כאחד: הצלתם של אלפי ילדים שנדונו עם היוולדם לחיי-יסורים, בהיותם דקפטיבים גם בגוף וגם ברוח.

מי יחליט על ההמתה?

כיצד אפשר לבצע הריגה מתוך רח"מ?
"אינני מציעה להרוג אנשים שכבר יצאו לדרך החיים. אין לי גם דעה ביחס לדרישה להרוג חולים הסובלים ממחלה שאין לה תרופה. כסרטן. אינני מומחית לדברים אלה. אולם אני דורשת כי תהיה זכות וחובה חוקית להמית וולדות מיד אחרי לידתם, אם ברור כי אין להם תקווה לחיית חיים נורמליים. אני מציעה שהמשלה תקים למטרה זו מחלקה מיוחדת באחד מבתי החולים בארץ. במחלקה זו יהיו וולדות אומללים אלה נתונים לפיקוחם של שלושה מומחים. אם יקבעו אחרי 10 ימים כי אין תקווה לילד - יש להימיתו".

מה דעתם של ההורים?

"אני משוכנעת שברוב רובם של המקרים יסכימו ההורים ברצון להריגת וולדותיהם האומללים - לטובת החיל-דות ולטובת עצמם. וכי חסרו בנסיגני מקרים שההורים הפקירו את וולדותיהם? האם לא טיפלתי במאות וולדות מופקרים

האשה שעשתה את שלה

איירין גאסטר היא אישיות אשר אין אולי דומה לה במדינה כולה. גברת התקומה ולבנת-שער, בעלת חיוניות ומרץ המעידים על כוח-רצון עצום - זו האשה שמצאנוה ברמת-גן, בדירה, שהועמדה לרשותה ע"י ממשלת ישראל כתמורה-יחידה אחרי שמסרה לפני תש"ע חדשים למשרד הסעד את המוסד שהוקם עלידה בכפר סבא בעמל של 18 שנים, כמעט אפשר לומר - בדם לבה. אחרי שקמה מדינת ישראל מסרה אותה לממשלה. היא עשתה את שלה. מעתה מוטל התפקיד על המדינה החי-דשה.

"יכולתי למכור את המוסד ב-30,000 ל"י, במקום למסרו לממשלה", היא אומרת לנו. ובראותה את תמהוננו - "כן, הציבור אינו יודע שמוסד לטיפול בילדים דפקטיביים יכול להיות עסק. גם בתניה-חולים לחוליות וכולים להי-יות עסק, ואין חסרים "מקומות-עסק" כאלה בארץ, המתקיימים על חשבון סבלם של קרובי האומללים".

ספרות במקום רחמים

הריגה מתוך רחמנות?
"החברה האנושית מתעלמת מסבלם של בניה האומללים ביותר. כמעט אין איש מוכן לנקוף אצבע בכדי לעזור להם. במשך 18 השנים שהקדשתי לטיפול פול בילדים דפקטיביים בארץ כמעט שלא קיבלתי עזרה מאיש - מלבד תמיכה מאת הממשלה הבריטית, שנתנה לי 5000 ל"י כהשתתפות בהוצאות הבניה של המוסד בכפר-סבא. שאר הכסף הייתי נאלצת ללוות. - ברבית של 7%. ואותם המלווים, שלא התביישו לקחת רבית כזאת על כסף שמטרתו היתה לעזור לאומללים אלה - הם עצמם ידחו בהתרגשות רבה את הרעיון שהחברה האנושית תמית אומללים אלה כדי להשיעם מיסוריהם. זוהי צביעות הזועקת לשמים".

"מעולם לא סרבתי לקבל למוסד שלי ילד, אפילו כשהיה ברור שהוא ע"י מד למות. לא פחדתי מפני האחריות, כי מעולם לא התחשבתי אלא בקול מצפוני. כשמתו אומללים אלה בביתי הקימה העתונות לא פעם צעקה. אבל כשפנית בימי המלחמה לאישיות ציבורית ידועה מאד בבקשה להקציב לי את הסכום הדרוש כדי לבנות מקלט, ענתה לי אותה אישיות - "הלואי ותיפול פצצה על הבית הזה".

"היה זה אגואיזם..."

בתנועה עייפה הוציאה הגב' גאסטר מן המגירה ערימה של תמונות. תמונות נוראות - פנים מטומטמים של ילדים חולירוח, גופים אכולי מחלה, עינים מתות של אדם חי, ילדים שנולדו בלי אברים.

"אי האדם שיראה בעיניו יצורים אומללים אלה וידון אותם לחיים אשר פירושם שרשרת אחת של יסורים וסיבל? אני טיפלתי בילדים אלה, אני לחמתי במחלה ובמוות, השתדלתי להצילם גם בשעה שגסטו, אבל בלבי אני יודעת שזהו אגואיזם. אדם המשתדל להציל ממות יצור אומלל כזה, אין הוא מרחם על אותו יצור. הוא מרחם על רגשותיו שלו בלבד. לוא היתה בלבנו רחמנות של אמת היינו אומרים: עזרו לו למות."

אמיל ברי

ותזמרתו בהשתתפות של הטנור הידוע

יהודה פיט

מופיעים שוב

בקפה

לפנה

יום יום:

7-5 אחה"צ; 8.15-11.30 בערב

כבר הגיעה השעה...

לארוז את

שארית

הבגדים

החמים.

פולוברים,

טוודרים,

גרבי צמר,

יש לכבס מקודם בסקסטיל שמפו.

רק נקוי יסודי מגן מפגיעת העש

ורק סקסטיל שמפו מנקה כראוי...

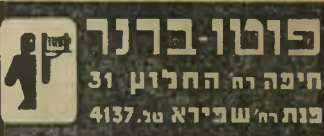
המפיצים היחידים: חברת נורית בע"מ

לרגל יובל 25 שנה

"אגודת הסטודנטים בטכניון"

אנו מביעים בזה

את ברכותינו ואחולינו הלבביים

פנת"ר שפירא טל. 4137

תקליטים - כאר, כטהובן, אופרות, אופרטות, ולסי, רקודים רדיו אוניון - רוברם רח' דיזנגוף 116, תל-אביב